Joulupukki, porosoppa ja pronssijuhlat

Tällä kaudella reissaaminen TamU:n vierasmatseissa on jäänyt allekirjoittaneelta vähiin. Turussa, Kotkassa, Helsingissä ja Vantalla on tultu käytyä, mutta moni mielenkiintoinen peli on jäänyt näkemättä. TamU:n liigahistorian aikana olen kuitenkin nähnyt aika monta kilometriä Suomen maan- ja rautateitä. Matkoilta on jäänyt paljon hienoja muistoja, mutta yksi matka on ehkä noussut ylitse muiden.

Joskus ammoisina aikoina Veikkausliigaa nimittäin pelattiin Rovaniemellä asti. Tampere Unitedin mestaruuskaudella 2001 kannattajillakin oli kunnia pyörähtää ko. paikkakunnalla jopa kolme kertaa, koskapa arpa heitti Sinipaidat Rollolandiaan myös Suomen Cupissa. Lokakuussa pelattu vierasottelu Lapin pääkaupungissa oli kauden viimeinen matka Napapiirille.

Tampereelta matkaan lähti kymmenkunta kannattajaa yöjunalla seuraamaan ottelua. Missä tahansa sivistysvaltiossa moinen ei olisi edes mainitsemisen arvoinen asia, mutta Suomessa näin runsasta väkimäärää noin pitkällä matkalla jalkapallomatsiin voi pitää suhteellisen kunnioitettavana asiana. Pikajuna 69 (kyllä!) lähti matkaan jonkin verran puolen yön jälkeen, kun lauantai oli juuri vaihtunut sunnuntaiksi. Tunnelma oli jopa pelottavan hilpeä, sillä muutamat porukasta olivat ottaneet pohjia matkaa varten jo useamman tunnin ajan. Ajatus pitkästä matkasta yöjunan päivävaunussa tällä poppoolla alkoi tuntua huonolta...eniten tankannutta jouduttiinkin hieman ojentamaan Ylivieskan kohdalla. Armeijan leivissä nykyään vaikuttava Nokian kikkaratukka läppäsi miestä hellästi nyrkillä otsaan. Loppumatka sujui ongelmitta.

Saavuimme Rovaniemelle aamulla noin kymmenen aikaan ja rupesimme etsimään jostain ruokapaikkaa. Sattumalta menimme keskustassa sijaitsevaan pizzeriaan, jonka naapurissa oli Veikkauksen toimisto. Sieltähän löytyi sitten useampia Unitedin pelaajia laittamasta lottoa vetämään, joukkueen hotelli oli aivan vieressä.

Matsi alkoi jo kello 14, sillä oli todellakin lokakuu, eikä Rovaniemen keskuskentällä ollut valoja. Ottelussa ei myöskään myyty olutta, mutta armeijan soppatykistä sai porokeittoa. Un-fucking-believable. Tästä syystä joutui seurassa aikoinaan vaikuttanut englantilaissyntyinen herrasmies poistumaan puoliajalla stadionilta baariin oluelle. Mies oli saapunut kaupunkiin italiaanoystävänsä kanssa aamulla lentokoneella ja olivatpa velikullat ehtineet vierailla myös itsensä joulupukin luona. Hieno kuva oli tapaamisesta muistona.

Itse matsi päättyi riemukkaasti 0-2, muistaakseni Antti Pohjan ja Tero Koskelan maaleilla. Voitto varmisti samalla TamU:lle vähintään pronssimitalit. Näitä juhlittiinkin junan ravintolavaunussa yön mittaan railakkaasti, kun joukkue ja kannattajat palasivat Tampereella samalla junalla. Jo ennen tätä matkalaiset ehtivät juhlimaan seuran lyhyen historian ensimmäistä mitalia Rovaniemen ravintoloissa. Olut virtasi, laulu raikasi ja paikalliset ihmettelivät. Viiden tunnin odotus ennen junan lähtöä johtikin suhteellisen vahvaan humalaan. Tampereen rautatieasema tervehti meitä maanantaiaamuna kylmänä. Edellisillan voitonjuhla ei enää tuntunutkaan niin hyvältä idealta. Muistikuva pronssimitalista toi kuitenkin jälleen hymyn huulillemme. Tuona aamuna emme sitä tietenkään vielä tienneet, mutta parin viikon kuluttua meillä tulisi olemaan vielä suurempi syy kallistaa tuoppia.

Kotimatsi on aina hieno tapahtuma, Tammelassa on koettu useita hienoja hetkiä.
Kannattamisen suurin nautinto on kuitenkin matkustaa joukkueen tueksi vierasmatseihin.
Sinikaartin bussissa on yleensä tunnelma korkealla!